

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/97/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4618202402
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4618202402.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 1, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Y. T., nar. X.X.XXXX, bytom W. XXXX/XX, XXX XX O., o zaplatenie 4 097,80 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 7. januára 2019 č. k. 5Csp/103/2018-55, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. výroku o paričnej lehote m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi priznanú istinu 4 098,80 eura s príslušenstvom v lehote do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Rozsudok v napadnutých výrokoch II. o zamietnutí žaloby vo zvyšku a III. o náhrade trov konania p o t v r d z u j e.

III. Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Topoľčany) rozsudkom zo dňa 7. januára 2019 č. k. 5Csp/103/2018-55 pri právnom posúdení podľa § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1, 3 a 4, § 54 ods. 2 OZ, čl. 3 ods. 1, 2, 3, 5 a 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi nezaplatenú istinu v sume 4 097,80 eura, úrok vo výške 155,09 eura, úroky z omeškania v sume 2,05 eura, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4 097,80 eura od 24.8.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 155,09 eura od 24.8.2018 do zaplatenia, ktoré sumy povolil splácať žalovanému v mesačných splátkach po 100 eur mesačne, vždy do 25-teho dňa daného mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku pod následkom straty výhody splátok a exekúcie. (výrok I.)

2. Vo zvyšku žalobu súd zamietol. (výrok II.)

3. O náhrade trov prvoinštančného konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP, keď takmer plne úspešnému žalobcovi vo veci priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. (výrok III.)

4. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, prvoinštančný súd vzhľadom na vykonané dokazovanie dospel k tomu záveru, že žaloba ohľadne zaplatenia sumy 4 097,80 eura s príslušenstvom je v prevažnej miere dôvodná. Je nesporné, že strany sporu dňa 16.5.2016 uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanému v sume 5 000 eur. Vzhľadom k tomu, že ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, je túto zmluvu nutné posudzovať podľa § 52 a nasl. OZ s tým, že nemôže obsahovať ustanovenia spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach

zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ak zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, potom sú neplatné. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

5. Súd následne vyhovel žalobe žalobcu v časti o zaplatenie sumy 4 097,80 eura, ako nezaplatenej istiny žalovaným z poskytnutého úveru. Ďalej žalobcovi priznal sumu 155,09 eura ako nezaplatený úrok do zosplatenia úveru, úrok z omeškania v sume 2,05 eura do zosplatenia úveru, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 4 097,80 eura od 24.8.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 155,09 eura od 24.8.2018 do zaplatenia, keď považoval v tejto časti podanú žalobu za dôvodnú. Vzhľadom k tomu, že žalovaný sa dostal do omeškania s platením dlhu, súd priznal s poukazom na ust. § 517 ods. 1 OZ žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne.

6. Dlžnú sumu 4 097,80 eura s príslušenstvom súd povolil žalovanému podľa § 232 ods. 3 CSP splácať v mesačných splátkach po 100 eur mesačne, vždy do 25. dňa v danom mesiaci od nasledujúceho mesiaca po právoplatnosti rozsudku pod následkom straty výhody splátok a exekúcie z dôvodu, že žalovaný je t. č. bez príjmu, žije s manželkou a synom v 3-izbovom byte, za ktorý platí hypotéku po 280 eur mesačne. Jeho manželka zarobí 250 až 300 eur mesačne, za byt platia 180 eur mesačne + električka.

7. Žalobca v rámci podanej žaloby žiadal priznať aj úrok z úveru vo výške 10,90 % zo sumy 4 097,80 eura od 24.8.2018 do zaplatenia. Podľa ustálenej súdnej praxe (uznesenie NS SR sp. zn. Obo/143/98 a ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14) je zrejme, že dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých finančných prostriedkov patria veriteľovi iba do splatnosti dlhu. Od tejto splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť iba úroky z omeškania. Takýto záver je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru a takisto aj v podobe úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. Na takomto výklade a ustálenej súdnej praxe nič nemení ani ust. § 6 ods. 2 zák. č. 251/2001 Z. z., o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Žalovaný ako dlžník bol povinný na základe uzavretej zmluvy platiť z poskytnutých finančných prostriedkov úroky vo výške 10,90 % ročne, ktoré úroky boli splatné mesačne. Úroky sú peňažným plnením a dôsledkom omeškania s ich plnením je povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania. Je to zákonný dôsledok vyplývajúci z § 369 ods. 1 Obch. zákonníka, bez toho, že by účastníci právneho vzťahu sa museli na tomto dohodnúť. Úroky z omeškania patria po celú dobu, po ktorú je dlžník s platením úrokov v omeškaní. Platí to však iba pre omeškanie s platením úrokov poskytnutých finančných prostriedkov, nie o úrokoch z omeškania. Keďže povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania, za omeškanie s ich plnením ďalej už úroky z omeškania nepatria. Dohodnuté úroky z poskytnutých finančných prostriedkov (z úveru) patria veriteľovi iba do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti dlhu je dlžník v omeškaní a musí platiť iba úroky z omeškania. S poukazom na uvedené súd žalobu žalobcu v časti požadovaného úroku z úveru vo výške 10,90 % ročne zo sumy 4 097,80 eura od 24.8.2018 do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol.

8. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti výroku, v časti výroku, ktorou súd povolil žalovanému splácať dlh v mesačných splátkach po 100 eur (paričná lehota) a v časti výroku o náhrade trov konania podal včas odvolanie žalobca, argumentujúc danosťou odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby podľa § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie v celom rozsahu, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi vzniklý dlh v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, a zároveň aby súd žalobcovi priznal aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku. Rozsudok v jeho napadnutých častiach považuje za nesprávny, pričom vychádza z nesprávneho právneho posúdenia v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

9. Žalobca je toho názoru, že v danom prípade si strany dohodli dobu trvania nároku na zmluvné úroky až do splatenia úveru, a preto žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úroku, resp. trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, t. j. aj po predčasnom zosplatení (§ 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obch. zákonníka). Pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak nárok na úrok z omeškania (§ 369 ods. 1 Obch. zákonníka). Tvrdenie, že po zosplatení úveru veriteľovi neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch.

10. Vychádzajúc z obsahu ust. § 437 Obch. zákonníka, je možné prijať ten záver, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Pojem zakotvený v ust. § 499 Obch. zákonníka, t. j. odplata za poskytnutie úveru, nie je možné stotožňovať s pojmom upraveným v § 502 cit. zák., t. j. úrok z úveru. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, a preto má dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t. j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ zo zmluvy o úvere nevyplýva na základe dohovoru strán niečo iné. V tejto súvislosti dal do pozornosti odvolacieho súdu rozsudok KS v Žiline 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.1.2017, rozsudok KS v Banskej Bystrici č. k. 43Co/29/2018 zo dňa 16.8.2018 a rozsudok KS v Banskej Bystrici č. k. 43Co/21/2018 zo dňa 27.9.2018. S poukazom na obsah rozhodnutia R 59/1998 nie je preto možné dospieť k záveru, že NS SR jednoznačne vyslovil, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, keďže o takomto úroku nerozhodoval ani okresný súd a ani Najvyšší súd SR. Navyše rozhodnutie NS SR vychádzalo z toho právneho stavu, že výška úrokov z omeškania nebola limitovaná (uvedené skonštatoval Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom rozsudku č. k. 43Co/23/2017-92 zo dňa 29.11.2017).

11. Ďalej žalobca vo svojom odvolaní poukázal na rozhodovacia činnosť iných krajských súdov v tejto oblasti: Krajský súd v Nitre: rozsudok zo dňa 7.12.2017 č. k. 8Co/193/2017-88 a uznesenie zo dňa 30.11.2017 č. k. 7Co/366/2017-84, rozsudok zo dňa 19.6.2018 sp. zn. 12Co/116/2017, rozsudok zo dňa 19.7.2018 č. k. 7Co/203/2017-94, Krajský súd v Košiciach: rozsudok zo dňa 13.2.2018 sp. zn. 5Co/297/2017, zo dňa 15.2.2018 č. k. 5Co/311/2017, rozsudok zo dňa 13.2.2018 sp. zn. 5Co/250/2017 a rozsudok zo dňa 27.3.2018 sp. zn. 5Co/414/2017, Krajský súd v Bratislave: rozsudok zo dňa 27.3.2018 č. k. 8Co/138/2017-83, rozsudok zo dňa 29.5.2018 sp. zn. 3Co/108/2018, rozsudok KS v Prešove zo dňa 13.9.2018 č. k. 11Co/36/2018-115, rozsudok zo dňa 18.10.2018 sp. zn. 9Co/38/2018.

12. V závere svojho odvolania, pokiaľ išlo o nepriznaný úrok po zosplatnení, uviedol, že rozhodnutie NS SR 4Obo/143/98, na ktoré súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku poukazuje, sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru.

Na margo uznesenia ÚS SR IV. ÚS 476/2012 poznamenal, že ÚS sa v danom prípade nielenže nevyjadril k meritu tohto odvolania, t. j. k úrokom po zosplatnení, pretože tak ani nemohol urobiť.

13. Pokiaľ ide o povolené mesačné splátky v sume 100 eur žalovanému, tak výkon práva motivujúci k neplneniu si zmluvných povinností nie je v súlade so spravodlivou ochranou porušených práv zakotvenou v CSP. Žalovaný nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by odôvodňovali a potvrdzovali možnosť pripustenia splátok. Právo žalobcu nemôže byť porušené len preto, že žalovaný berie záväzky na seba v tej výške, že zjavne ich nie je schopný splniť. Výška povolenej mesačne splátky nie je v danom prípade adekvátna výške žalovanej pohľadávky, pretože lehota na splatenie pohľadávky sa predĺži do takej miery, že sa tým poprie samotný účel súdneho konania.

V tomto smere dal do pozornosti rozhodovacia činnosť napr. KS v Nitre (rozsudok zo dňa 7.9.2017 č. k. 8Co/157/2017-47), Krajského súdu v Trnave (rozsudok zo dňa 1.3.2017 č. k. 24Co/322/2016-85) a Krajského súdu v Bratislave (zo dňa 30.1.2018 č. k. 8Co/116/2017-64).

14. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

15. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých výrokoch, viazaný pritom rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) následne dospievajúc k tomu záveru, že podané odvolanie žalobcu je opodstatnené v časti, týkajúcej sa určenia paričnej lehoty, a preto v tejto časti napadnutý rozsudok procesným postupom podľa § 388 CSP zmenil v tom rozsahu ako je uvedené vo výrokovej časti I. tohto rozsudku. Podané odvolanie žalobcu smerujúce voči zamietajúcej časti výroku II. o zamietnutí žaloby vo zvyšku a výroku III. o náhrade trov konania prvoinštančného rozsudku vyhodnotil odvolací súd za neopodstatnené (nedôvodné) a rozhodol o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti II. tohto rozsudku.

16. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. V danom prípade odvolací súd skúmajúc dôvodnosť podaného odvolania žalobcu zo dňa 21.1.2019 smerujúceho voči rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 7.1.2019 č. k. 5Csp/103/2018-55 v jeho napadnutých výrokoch I. až III., v rámci odvolacieho konania, v prípade určenia paričnej lehoty prvoinštančným súdom (povolené 100 euró mesačné splátky z priznanej istiny 4 097,80 eura s príslušenstvom žalovanému) nevezhliadol podmienky pre potvrdenie a ani pre zrušenie napadnutého rozsudku v tejto časti, a preto zvolil procesný postup podľa § 388 CSP s tým, že paričnú lehotu žalovanému určil na zaplatenie súdom priznanej istiny v sume 4 097,80 eura s príslušenstvom žalobcovi podľa § 232 ods. 3 CSP, t. j. v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Podľa názoru odvolacieho súdu takto priznaná dĺžka paričnej lehoty korešponduje s výškou priznanej pohľadávky žalobcovi, ktorý má právo na splatenie pohľadávky v takom časovom úseku, ktorého dĺžkou sa nepoprie samotný účel súdneho konania. Samotné neplnenie splátok zo strany žalovaného je samé o sebe dôvodom k nepriznaniu splátok navrhnutých žalovaným. V tejto súvislosti nie je možné prihliadať iba na majetkové pomery žalovaného, ktoré tento v spore listinnými dôkazmi nepreukázal, ale je potrebné prihliadať aj na právo žalobcu, aby mu jeho pohľadávka priznaná súdom bola zaplatená v primeranej lehote, pričom je zároveň potrebné rešpektovať aj zásadu ochrany spravodlivosti, v zmysle ktorej ochrana ohrozených a porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná, aby došlo k naplneniu princípu právnej istoty. K uvedenému odvolací súd záverom poznamenáva, že samotný žalovaný pred súdom prvej inštancie (na pojednávaní konanom dňa 7.1.2019) prehlásil, že od 1.2.2019 by mal nastúpiť do práce vo Švajčiarsku s predpokladaným zárobkom 1 000 až 1 200 eur mesačne.

18. Pokiaľ ide o potvrdenie napadnutého prvoinštančného rozsudku v častiach jeho výrokov II. ohľadne zamietnutia žaloby vo zvyšku a III. o náhrade trov konania, tak prvoinštančný súd v súvislosti s rozhodovaním o uplatnenom nároku žalobcu v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ktorý pri dodržaní myšlienkového postupu hodnotenia dôkazov v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, t. j. jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti aj následne správne posúdil podľa ním odcitovaných ustanovení všeobecného hmotnoprávneho predpisu (OZ) ako aj Smernice Rady 93/13 EHS z 5. apríla 1993. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd napadnutý prvoinštančný rozsudok v časti výroku o zamietnutí zvyšku žaloby (výrok II.) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V ďalšom odvolací súd odkazuje na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku týkajúceho sa zamietnutia žaloby vo zvyšku, s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Na zdôraznenie správnosti tohto zamietajúceho výroku odvolací súd poznamenáva, že zmluvný úrok je plnením akcesorickej povahy a je spojený s istinou úveru, od ktorej závisí aj samotný zmluvný úrok. Zmluvný úrok je vlastne odmena pre veriteľa za poskytnutie finančných prostriedkov dlžníkovi. Ak potom veriteľ poskytol dlžníkovi úver, má nárok na vrátenie poskytnutej sumy úveru ako aj právo na zmluvné

úroky, ak sa tak s dlžníkom dohodli a to v dohodnutej výške. Úrok z omeškania je však odlišným právnym inštitútom oproti úroku z úveru a je definovaný obsahom ust. § 517 ods. 1 OZ.

20. Splatnením úveru ako takého je potrebné rozumieť vrátenie úveru veriteľovi aj s úrokmi z úveru keď boli dohodnuté medzi veriteľom a dlžníkom, pričom úroky z úveru je potrebné vnímať ako odplatu za poskytnutý úver. Zosplatnením úveru dochádza k určeniu splatnosti celého dlhu dohodnutého v jednotlivých splátkach. Pri takomto jednostrannom zosplatnení úveru s dohodnutými úrokmi z úveru potom dochádza k zrušeniu povinnosti splácať dlh v splátkach, v ktorých boli zároveň zahrnuté aj úroky z úveru a veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie istiny úveru, vrátane úrokov z úveru, ktoré boli kapitalizované ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ má teda nárok (právo) získať hneď späť požičanú sumu peňazí a dlžník (spotrebiteľ) už pritom nemá žiaden právny titul k tomu, aby mal naďalej k dispozícii veriteľom poskytnuté finančné prostriedky a veriteľ už nemá právo voči dlžníkovi si uplatňovať nárok na úroky z úveru, ktoré by mu naďalej patrili za predpokladu, keby mal dlžník finančné prostriedky u seba. V danom prípade je dlžník zároveň aj spotrebiteľom. Ak teda spotrebiteľ po zosplatnení úveru už nemá právny titul mať u seba finančné prostriedky z úveru, potom už neexistuje dôvod k tomu, aby veriteľ inkasoval úroky z úveru, ktoré by mu patrili iba v tom prípade, ak by finančné prostriedky oprávnené užívať a mal k dispozícii spotrebiteľ (dlžník). V opačnom prípade by došlo k ústavne nekonformnému a nezákonnému stavu, kedy by sa de facto popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny v obsahu záväzku (jednostranné zosplatnenie úveru) a veriteľ by mal právo na úroky, ako keby k zmene záväzku nedošlo, avšak spotrebiteľ by nemal garantované žiadne práva, ktoré by mu vyplývali zo zmluvy pred takouto zmenou. Jednorazovým zosplatnením úveru zo strany veriteľa následne vzniká spotrebiteľovi povinnosť vrátiť celú sumu poskytnutého úveru, navýšením o úroky ku dňu zosplatnenia, pričom ak sa spotrebiteľ po zosplatnení omešká s plnením, veriteľovi vznikne nárok iba na úroky z omeškania zo sumy uvedenej v jednostrannom zosplatnení.

21. Ďalej odvolací súd poznamenáva, že aj v prípade existencie dohody medzi veriteľom a dlžníkom v tom smere, že spotrebiteľ má popri úrokoch z omeškania platiť veriteľovi po splatnosti pohľadávky aj úroky z úveru od zosplatnenia až do splatenia úveru, takáto dohoda by spôsobovala značnú nerovnováhu na škodu spotrebiteľa, ktorého postavenie by výrazne zhoršovala a tak aj vyvolávala hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany, ktorou spotrebiteľ určite je. V opačnom prípade by v neprospech spotrebiteľa dochádzalo k jeho dvojnásobnému zaťažaniu a to jednak vo forme úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania. Takýto výklad za ústavne akceptovateľný uvádza ÚS SR vo svojom uznesení IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18. septembra 2012.

22. Pokiaľ ide o rozhodovaciu činnosť krajských súdov v rámci SR ohľadne existencie, resp. neexistencie nároku veriteľa na riadne (zmluvne dohodnuté) úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru, tak táto nie je jednotná a predstavujú ju odlišné rozhodnutia dvoch skupín krajských súdov týkajúcich sa predmetnej problematiky. Do prvej početnejšej skupiny, do ktorej patrí aj odvolací senát 5Co Krajského súdu v Nitre na základe jeho rozsudkov sp. zn. 5Co/304/2017 z 24.10.2018 a sp. zn. 5Co/25/2017 z 31.1.2018 patria rozsudky Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/403/2016 z 27.3.2018, sp. zn. 24Co/104/2019 zo 4.9.2019, sp. zn. 24Co/189/2018 zo 6.3.2019, KS v Prešove sp. zn. 24Co/99/2017 z 27.3.2018, sp. zn. 17Co/110/2018 z 8.11.2018, KS v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/16/2018 z 12.4.2018, sp. zn. 15Co/193/2018 zo 7.11.2018, KS v Bratislave sp. zn. 6Co/56/2018 z 28.3.2018, KS v Košiciach sp. zn. 11Co/181/2018 z 24.7.2019, KS v Žiline sp. zn. 5Co/337/2018 z 25.6.2019 a KS v Trenčíne sp. zn. 19Co/70/2018 z 25.10.2018, ktoré všetky súhlasne vychádzajú z toho právneho záveru, že po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je prípustná kumulácia riadnych úrokov a úrokov z omeškania.

23. Do druhej menej početnej skupiny patria rozsudky KS v Prešove sp. zn. 14Co/83/2012 z 11.10.2012, sp. zn. 11Co/22/2018 z 28.6.2018, KS v Košiciach sp. zn. 1Co/43/2014 z 10.6.2015, sp. zn. 1Co/393/2016 z 30.8.2017, KS v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/129/2016 z 18.8.2016, sp. zn. 43Co/1/2018 z 25.1.2018, KS v Žiline sp. zn. 11Co/65/2016 z 16.2.2016, KS v Nitre sp. zn. 25Co/140/2013 zo 16.10.2013 a KS v Bratislave sp. zn. 8Co/138/2017 z 27.3.2018, ktoré zasa všetky súhlasne preferujú ten právny záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru je prípustná kumulácia riadnych úrokov spolu s úrokmi z omeškania. V tejto skupine rozhodnutí povoľujúcich kumuláciu úrokov s úrokmi z omeškania pri vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru sa nenachádzajú rozsudky KS v Trnave a KS v Trenčíne, zatiaľ čo v prípade prvej skupiny rozsudkov neuznávajúcej kumuláciu úrokov s úrokmi z omeškania po vyhlásení predčasnej

splatnosti spotrebiteľského úveru sú uvedené rozhodnutia všetkých KS v rámci SR, t. j. aj KS v Trenčíne a KS v Trnave. Údaje v tomto smere čerpal odvolací súd z internetovej stránky najpravo.sk.

24. V kontexte takto uvedeného odvolací súd o podanom odvolaní žalobcu smerujúceho voči prvoinštančnému rozsudku, ako o čiastočne dôvodnom rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

25. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 a § 396 ods. 1, 2 CSP tak, že v prevažnej miere úspešnému žalobcovi v tomto konaní náhradu trov odvolacieho konania priznal v plnom rozsahu, pretože jeho neúspech v odvolacom konaní (potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II. o zamietnutí žaloby vo zvyšku) odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie (pri rozhodnutí o trovách prvoinštančného konania) považuje za neúspech žalobcu v nepatrnnej časti, resp. takmer plný úspech žalobcu aj v odvolacom konaní. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súdny úradník na súde prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

26. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).